

12 UMJETNIČKA KOLONIJA ŠTRIGOVA ■ 2022.

Petar Ujević
Dragan Despot
Miljenka Grđan
Davorin Brozić
Filip Fak
Ženski vokalni sastav Stridonne
Kvartet Papandopulo
Podrumari

Ivana Lazar
Blanka Tkalčić
Filip Filipović
Miljenko Turk
Matija Fortuna
Orkestar Mladih Glazbenika

**ČETVRTAK,
30. lipnja**

18:00 sati

Muzej Međimurja Čakovec, Trg Republike 5, Čakovec

RETROSPEKTIVNA IZLOŽBA

Petar Ujević – skulpture

**PETAK,
1. srpnja**

19:00 sati

Dom kulture i turizma, Štrigova 103

DRAMSKA PREDSTAVA

Miroslav Krleža: *Na rubu pameti*

Dramaturška obrada, režija, glumačka interpretacija: Dragan Despot

Muzika: Arsen Dedić

**SUBOTA,
2. srpnja**

18:30 sati

Dom kulture i turizma, Štrigova 103

IZLOŽBA

Petar Ujević – sakralni radovi

19:00 sati

Dom kulture i turizma, Štrigova 103

KONCERT

Miljenka Grđan, sopran; Davorin Brozić, klarinet; Filip Fak, klavir

**NEDJELJA,
3. srpnja**

18:00 sati

Državni arhiv za Međimurje, Štrigova 102

IZLOŽBA

Petar Ujević – radovi na papiru

gosti: Ženski vokalni sastav Stridonne

19:30 sati

Crkva sv. Jeronima, Štrigova 29

KONCERT

Kvartet Papandopulo

20:30 sati

Dom kulture i turizma, Štrigova 103

KONCERT

Tamburaški sastav Podrumari

**SUBOTA,
9. srpnja**

18:30 sati

Zmajev vrh, Železna Gora 5, Štrigova

KONCERT

Ivana Lazar, sopran

Blanka Tkalčić, mezzosopran

Filip Filipović, tenor

Miljenko Turk, bariton

Matija Fortuna, dirigent

Orkestar Mladih Glazbenika

Retrospektivna izložba

PETAR UJEVIĆ — SKULPTURE

ČETVRTAK, 30. lipnja, 18:00 sati, Muzej Međimurja Čakovec, Trg Republike 5, Čakovec

Vjerni portreti, stilizirani kiparski „kolaži“ i „asamblaži“, animalistika, simbolična i sakralna skulptura, ludička i pop skulptura, minijature i javni spomenici, izvedeni u širokom rasponu materijala od onih klasičnih poput drva i bronce, preko željeza i umjetnog kamena, pa sve do žice, stiropora ili plastelina – svi oni zajedno tvore bogatstvo kiparskog opusa Petra Ujevića. Upravo je raznolikost temeljna osobina ovoga svestranog umjetnika, a promatraču njegove umjetnosti spontano se nameće želja da joj potraži zajednički nazivnik kako bi djeliče slagalice objedinio u smislenu cjelinu.

Je li ključ uspjeha nekog umjetnika u dosljednoj upotrebi odabranih izražajnih sredstava koja s vremenom postaju njegov stil, ili takav postupak vodi u repetitivnost i dosadu? Signalizira li eklektičnost u umjetnosti manjak osobnosti, ili upućuje na hrabro okušavanje u novim idejama? Vjerojatno ne postoji stvaralac koji se u trenucima sumnje i preispitivanja nikada to nije zapitao, a tim problemom bave se i povijest umjetnosti i likovna kritika. Međutim, za uživatelja umjetnosti ova dilema nije osobito važna, a, usudila bih se reći, nije važna ni za umjetnost samu. Jer istina je negdje između, a umjetnost nastaje onakva kakva jedino može biti s obzirom na preferencije, znanje i iskustvo svojega stvaratelja u pojedinom trenutku u vremenu. Stoga bi, umjesto u taksonomiji, razumijevanje umjetničkog jezika nekog autora bilo uputnije tražiti u njegovu kreativnom senzibilitetu kao zbiru kroz vrijeme sakupljenih odabira, utjecaja i emocija.

Petar Ujević rođen je u Krivodolu pored Imotskog 1960. godine. Kao član glasovite obitelji Ujević, odmalena je izložen umjetnosti i u familijarnom okruženju potican da stvara. Nakon završetka gimnazije u Imotskom odlazi na studij kiparstva u Zagreb, gdje studira u klasi Stipe Sikirice, Želimira Janeša i Branka Ružića. Na akademiji provodi duge sate radeći i upijajući znanja svojih profesora, ponajprije Ružića, s kojim se najbolje slaže i čije organske, arhaične, monumentalne, mahom drvene skulpture na njega ostavljaju snažan dojam. Uz Ružića, mnogo je naučio i od Janeša, majstora medaljera koji mu približava reljefe, sitnu plastiku i koncept „taktila“, malih plastika namijenjenih da se drže i opipavaju na dlanu.

Posljednja večera, 1991., umjetni kamen, 24 x 67,5 x 30,5 cm

Po završetku akademije Ujević se zapošljava na izradi kazališnih kulisa, a zatim i kiparskih scenografija za film. Tu se upoznaje s materijalima izvan klasičnog kiparskog arsenala, poput stiropora i gipsa, te uči nalaziti adekvatna rješenja za konkretne zadatke, razvija osjećaj za scenu, i gradi svijest o velikim formatima i njihovoj interakciji s prostorom. Ova specifična kombinacija iskustava Ujeviću je rano omogućila odmak od akademskog pristupa i navela ga da se aktivno bavi problemom realizacije umjetničkog djela, kojemu traži ne samo estetsko i sadržajno nego i inženjersko rješenje. Nadodamo li tomu njegovu jaku radnu etiku, znatiželjnu narav i veliko znanje, dobili smo majstora koji se lako kreće širokim rasponom skulpture različite izvedbe i namjene.

U izboru tema Ujević je također raznolik, premda se u njegovu stvaralaštvu prepoznaju skupine motiva koje voli i kojima se uvijek vraća. Ne treba zaboraviti ni činjenicu da kipar još od 1995. godine djeluje kao slobodni umjetnik pa se mnogi njegovi radovi nužno prilagođavaju željama naručitelja. Ipak, sagledavajući njegov opus u cjelini, motivika mu se ugrubo može podijeliti u dvije osnovne skupine. Prvoj pripadaju grupne figuralne kompozicije i reljefi, najčešće sakralne tematike. U drugu pak možemo smjestiti prikaze samostalnog motiva, poput konja, puža, babilonske kule ili akta, gdje je pažnja izostankom naracije usmjerena na formu, obradu materijala i simbolička značenja. Ponekad motivi i forme ščeću iz jedne skupine u drugu, pa ćemo, primjerice, jabuku pronaći i u kompozicijama rajskog vrta, ali i kao zasebnu skulpturu koja mami svojom prirodnom formom, a istovremeno je bremenita aluzijama i asocijacijama. Jednako tako, brojni samostalni prikazi konja studije su izvedbe tijela životinje u različitim materijalima i načinima organiziranja volumena, dok u grupnim kompozicijama, primjerice u seriji *Don Quijote*, postaju i nositelji radnje i emotivne ekspresivnosti koja se formira u suodnosu s figurom konjanika.

Izbor motiva govori ponešto i o kiparovu nadahnuću i duhovnim preokupacijama. Biblijske teme poput rajskog vrta ili kristoloških prikaza upućuju na duboku ukotvljenost u civilizacijsku matricu zapadnog, katoličkog kulturnog kruga, dok se u prikazima životinja, stabala, kiše ili oblaka autor bavi zemaljskim, prirodnim pojavama, arhetipskim preokupacijama čovjeka od početaka života na zemlji. Kao da je u svojim promišljanjima ujedinio dva svijeta – onaj nebeski, savršen, za sva vremena izgubljen kušanjem rajске jabuke, i onaj koji dolazi nakon njega, zemaljski, ispunjen ljepotom i čuđenjem, ali i sjetom koja tiho u pozadini nagoviješta prolaznost i siguran kraj. Na trenutak čovjekova pada direktno se veže često prikazani motiv posrnula konja, kao i svojevrstan mu antipod – motiv pravilno oblikovane kugle, simbola savršenstva i besmrtnosti koji nalazi svoje mjesto u brojnim Ujevićevim kompozicijama podsjećajući na nikada više dostižno blaženstvo raja.

Arka, 1998., drvo, 24,2 x 16,3 x 14,7 cm

Ujevićeve grupne figuralne kompozicije prožete su baštinom i uključuju dobro poznatu ikonografiju (Stablo spoznaje, Večera u Emausu, Uskrsnuće, Posljednja večera; Don Quijote; majka s djetetom). Za njih je tipično scensko postavljanje figura u prostor, pri čemu je scenografija formirana jednostavnim pravilnim oblicima, poput kugle, pravokutnika ili plošnih postamenata kojima su suprotstavljeni organski modelirani nosioci radnje – figure, stabla, životinje. Nasuprot statičnosti tvrde i hladne arhitektonike, nestalnost žive materije ogleda se u usitnjenim ritmičnim površinama koje omogućavaju dekorativne kontraste svjetla i sjene, u slaganju i redanju uglađenih nepravilnih masa ili pak u gradnji forme adiranjem grumena materije koja se pod dodirnom kiparovih prstiju ukroćuju i poprimaju karakter oblikovane forme. Ovi postupci pokreću skulpturu i površinski i trodimenzionalno te otvaraju igru punog i praznog dopuštajući materiji da prođe u prostor. Ujevićeva figuralna plastika je punokrvna i dramatična, puna ritma i iznenađenja, no izbor oblikovanja ovisi i o zadanoj temi. Tako će *Krilo materino* (2006.) biti gotovo monolitan statičan stožac koji svojom veličinom zakriljuje i štiti dijete, dok će *Posljednja večera* (2009.) igrom volumena, snažnim gestama i diverzificiranim impostacijama likova polučiti sasvim suprotan dojam snažne emotivnosti i žive komunikacije okupljenih oko stola. I u reljefima, mahom sakralnog karaktera, vidimo istu vještinu komponiranja scene, s klasično proporcioniranim likovima koji izranjaju iz ravne nedefinirane površine kao da se žele probiti iz nevidljivog svijeta zarobljenog ispod metala. Osjećaj prisutnosti nečeg nepoznatog i nedokučivog pomalo zastrašuje i ovim radovima daje poseban emotivni naboj, a dinamika kompozicija još je dodatno pojačana prodorom pojedinih elemenata izvan granica ploča reljefa.

S druge strane, pojedinačna plastika lišena je pripovijedanja te se fokus prirodno prebacuje na formu, ostajući uvijek, makar na razini simbola, unutar polja referencijalnog. Ujević je kipar po mjeri čovjeka pa su i njegove skulpture takve – tople i oble, dodirljive i interaktivne. Premda i u ovom segmentu, slično kao u grupama, vidimo kako gradi volumene dodavanjem i modeliranjem podatnih masa i snažnim prodorima prostora u tijelo skulpture i obratno (*Konj svetog Pavla, Puž*), on nam sada predstavlja i malo drukčijeg sebe, nudeći nam cijelu paletu maštovitih, nekonvencionalnih likovnih rješenja koja se odmiču od spomenutog kanona. U tom su smislu likovno upečatljive tri ranije serije drvenih skulptura (*Kula babilonska, Noina arka, Gradovi*) nastale oko kraja tisućljeća, u kojima kipar poštuje osnovnu strukturu stabla i kao da se trudi što manje narušiti njegovu cjelovitost. Svojim će intervencijama ipak u njega utisnuti pečat čovjeka, dubeci ga iznutra, oblikujući ga serpentinama i ritmizirajući ga mnoštvom malenih prozora, stvarajući elementarne, vizualno atraktivne i uglađene forme. Nadalje, u omiljenim

Ston, Sv. Mihovil, 1998.,
drvo,
24 x 17,5 x 9,5 cm

prikazima konja Ujević će kreirati djela u rasponu od vješto oblikovanih, anatomske impresivnih rješenja preko rigidnih, snažno stiliziranih figura, primjerice, trojanskoga konja, do radova sklopljenih u maniri asamblaža od prividno slučajno nađenih raznorodnih dijelova. U ovim je posljednjim radovima – kao i, primjerice, u seriji *Stabala* čije su krošnje izrađene od rezanih presjeka trupaca ili u seriji nestašnih *Oblaka* od stiropora nastaloj tijekom posljednjeg desetljeća – vidljiva širina Ujevićeve imaginacije i odmak od stare umjetničke prakse prema pop kulturi, koji je nedvojbeno potenciran dugogodišnjim bavljenjem scenografijom.

Iza mnogih lica Ujevićeva opusa ipak se nalazi jedan čovjek i jedna ruka, istodobno produhovljena i djetinje zaigrana, često slobodna, a često i vezana ozbiljnim temama i narudžbama. U takvoj životnoj konstelaciji raznolikost je očekivana posljedica rada na mnogim frontama – rada koji istodobno traži velik angažman, ali i nagrađuje stalnim razvojem i velikim zadovoljstvom. Je li moguće ostvariti se kao umjetnik na toliko različitih polja? Ujevićeva umjetnost dokazuje da itekako jest, no za to su potrebne i stanovite predispozicije. Prije svega, potrebno je poznavati struku, materijale s kojima se radi i efekte koji se njima mogu postići. Potrebno je osjećati odnos koji objekt tvori s okolnim prostorom. Potrebno je biti otvorena uma, uviđati mogućnosti i znati pronaći ne samo originalno nego i primjereno rješenje za svaku situaciju. Za sve to potrebno je znanje, iskustvo i mnogo, mnogo rada. I, najvažnije od svega, potrebna je hrabrost. Poput škrinjice s draguljima koja plijeni svojim raznobojnim sjajem, Ujevićevo djelo obogaćuje širinom svoje zrele i blistave kiparske imaginacije.

Dunja Horvat Weitner

Puž 1, 2003., bronca, 10,5 x 14 x 12 cm

Konj svetog Pavla, 2004., aluminij, 29 x 41 x 37 cm

Konj koji umire, 2005., umjetni kamen, drvo, 19 x 28 x 11,5 cm

Kostajnica, 2005.,
bronca,
48,7 x 45 x 57,5 cm

Krilo materino, 2006.,
bronca,
25,5 x 9,5 x 10,5 cm

Kipar s nakošenim stolom, 2008., umjetni kamen, 24 x 52,2 x 45,8 cm

Don Quijote — pad, 2008.,
umjetni kamen,
obojeni poliester,
69,7 x 41,5 x 26 cm

Emaus, dvojica braće, 2008., umjetni kamen, 30,2 x 40 x 40 cm

Zimski pijevac, 2008., umjetni kamen, 51,5 x 41 x 37,5 cm

Podne – zmija, sunce, ptica, 2009,
drvo,
49 x 30 x 52 cm

Čekanje, 2010., stiropor, drvo, 26 x 20 x 33 cm

Ptica u letu, 2010.,
drvo,
58 x 17 x 7 cm

Bilk, 2013., bojani gips, 48 x 29 x 22 cm

Crno-bijelo stablo, 2013.,
bojano drvo,
85 x 55 x 17 cm

Pila za oblake, 2019.,
metal, drvo, stiropor,
220 x 70 cm

Nova limuzina, 2020.,
drvo, žica, stiropor,
80 x 43 cm

Oblak orgulje, 2020.,
bojano drvo,
40 x 22 cm

Srce jabuke, 2020.,
stiropor, gips,
102 x 85 cm

Čudo od konja, 2021.,
bojano drvo,
130 x 84 cm

Dramska predstava

MIROSLAV KRLEŽA: NA RUBU PAMETI

PETAK, 1. srpnja, 19:00 sati, Dom kulture i turizma, Štrigova 103

Dramaturška obrada, režija, glumačka interpretacija: Dragan Despot

Muzika: Arsen Dedić

Iza sebe danas ima u zagrebačkim kazalištima, na Splitskom ljetu i Dubrovačkim ljetnim igrama odigrala ne ključne uloge u hrvatskoj i svjetskoj dramskoj baštini, koje su mu donijele status prvaka središnje nacionalne kuće i jednoga od rijetkih hrvatskih glumaca za koje se zna da će u novu ulogu ući bez rezerve, s punom energijom, odgovornosti, profesionalno i ljudski do kraja te da će uvijek zagovarati pravdu i štiti istinu. **Dragan Despot** je od onih malobrojnih glumaca za kojega s punim pokrićem možemo napisati da je čovjek nazbilj. Draganovo hrabro „ne“ rečeno u ključnim kazališnim projektima, koji su mu mogli usmjeriti karijeru strjelovito prema visinama, značilo je uvijek ljudsko „ne“ klanovima, kuloarskim igrama, neetičnostima, nepravdama, tračevima i teškim životnim igrama s predumišljajem i protuuslugama, a životno „da“ samotnjačkom glumačkom životu, ali i vedrinu zbog osjećaja prolaženja putovima dostojanstvenih i pravih ljudi bez potpore bilo kakve pozadine. Uostalom, najčešće je, od Krleže do Shakespearea, *Tramvaja zvanog žudnja* do *Osmana*, Don Juana i Dantona, Oresta i Pilada, Hasanage i Herakla, i igrao većinom pravdom opsjednute buntovnike. Suzdržan, samozatajan, moralan, čovjek koji pamti i ne zaboravlja i koji se ne zaboravlja – naš je veliki prijatelj i glumac koji se svim svojim strunama zalaže za dobro, lijepo sretno i pravedno, svjestan da je sve to, na žalost, samo iluzija.

Mira Muhoberac

Očitovati se danas o takvom umjetniku kao što je **Arsen Dedić** nije jednostavno. Ne zato što je posrijedi individualist, šansonijer, pjesnik i kantautor bez premca, ne zato što njegov životopis i njegovo djelo ne bi bili poznati, nego baš zato što su poznati! Čini se da su se komplimenti izlizali, da je Arsen smješten u svoju davno zasluženu ložu i da sav repertoar pohvala koje je dobio slijedi logiku jednog bogatog i teško usporedivog puta. O tom Šibenčaninu i Zagrepčaninu, anarhoidnom genijalcu koji ima podjednako mnogo sluha za pjev dalmatinske klapa i Okudžavin slatkogorki refren, gotovo je nepristojno pisati kao o onom tko je unio magiju osobnosti u dozlaboga zagađene estradne vode, pokazujući da se čo-

vjek može baviti ovim i onim, da može biti akademik i ulični „minnesinger“, ali da konačni efekti ovise o njemu samom. *Goranov vijenac*, nagrada *Josip Slavenski* i internacionalne premije, kao što su *Brel* i *Tenco*, formalno su posvetile njegovu pripadnost književnom i glazbeno-estradnom bratstvu, u kojima je ostavio blistave tragove. U jednoj pjesmi zaključio je u svom stilu da „uz takav postotak gadova i škarta imamo već pravo na jednog Mozarta“. Lakoćom stvaranja i spremnošću za najteža iskušenja, Arsen je svoje ime izjednačio s „arsom“, bivajući aršinom za sve koji će krenuti sličnim putem. Pjevajući o ljubavnim jadima, braneći svoje zanose i zablude, branio je sve nas. Zar ima takvih koji su učinili nešto više?

Zdravko Zima

„Roman o pobuni intelektualca protiv moralne hipokrizije građanskog društva većina je kritičara shvaćala kao osobnu Krležinu ispovijed, identificirajući lik Doktora sa samim piscem. Doktor je doista utjelovljenje svih onih Krležinih osobina koje su isticali njegovi protivnici u sukobu na ljevici 1933. i 1934. (pesimizam, individualizam, skeptičnost prema smislu kolektivne akcije, nevjerovanje u moć razuma itd.). Doktorova pobuna jest iznimno hrabra, determinirana snažnim, osobnim moralističkim porivom, ali ona nije jasno ideologijski artikulirana, ona doista jest individualistička i solipsistička. ... Može se pretpostaviti da je Krleža taj roman smatrao važnim dokumentom vlastite intelektualne identifikacije. ... Prema predlošku romana priredene su dvije dramatizacije, Vere Crvenčanin za autorova života, prave izvedene u Banjoj Luci pa postavljene u nekoliko drugih izvedbi, te Ozrena Prohića, koji je vlastitu dramatizaciju postavio 1993. u Varaždinu, a Miro Medimorec 1974. Zagrebu adaptirao je i režirao poglavlje „Lamentacije Valenta Žganca“.“

Predgovor, Velimir Visković

„Dragan Despot je i u adaptaciji Krležina romana i u izvedbi stvorio konkretan i živ lik Doktora – lik s karakterom i biografskom punoćom, čija svaka ispriopovijedana životna epizoda demaskira i proziva svijet kojem je pripadao, stvarajući istodobno gustu mrežu asocijacija od kojih neke dosežu i do našeg vremena. Despotova predstava traži i emotivni angažman gledatelja šireći tako svoje recepcijske obzore. ... U sugestivnoj Despotovoj glumi nema želje za stvaranjem iluzije partnera na sceni; sve što iz njegova Doktora izlazi jest on sam i njegova vizija ili, bolje reći, kasno dospjela spoznaja svijeta i sebe sama. Rezultat je predstava suptilnog, intimističkog ugođaja, nenametljivo obojanoga glazbenim „upadicama“ Arsena Dedića; predstava koja još jednom pokazuje kako Krležino djelo ostaje trajno živ kazališni izazov.“

„Sugestivna lamentacija o gluposti i licemjerju“, Hrvoje Ivanković, Jutarnji list

Izložba

PETAR UJEVIĆ — SAKRALNI RADOVI

SUBOTA, 2. srpnja, 18:30 sati, Dom kulture i turizma, Štrigova 103

Sakralna skulptura jedna je od ključnih odrednica stvaralaštva Petra Ujevića bilo kao dio njegovih osobnih preokupacija, bilo kao javna plastika izrađena prema željama naručitelja. Ovaj produhovljeni kipar intimno je posvećen temama istočnog grijeha i otkupljenja, čemu svjedoče brojna navraćanja starozavjetnim motivima Adama i Eve, rajske jabuke i stabla spoznaje te novozavjetnim temama iz kristološkog ciklusa poput Posljednje večere, Večere u Emausu, Uskrsnuća ili Raspeća. Njegovo je kiparstvo formalno raznoliko i obilježeno suptilnom dramatičnošću koja gotovo nikad ne prelazi u patos, a postiže je razvedenim volumenima, sceničnom kompozicijom i iskorištavanjem ekspresivnih mogućnosti geste i impostacije figura. Afektivna snaga njegovih radova proizlazi iz kontrastnog oblikovanja figura i mizanscene, gdje su likovi oživljeni ritmiziranjem površina koje proizvode zanimljive igre svjetla i sjene ili pak gradnjom volumena koja se zasniva na kombiniranju i adiranju primarnih oblika. Za razliku od figura, neživi elementi kompozicija oblikovani su zatvorenim, relativno pravilnim formama koje u usporedbi s dinamičnom obradom likova djeluju inertno i hladno. Ujević je kipar elementarnog, bezvremenskog i arhetipskog senzibiliteta, a njegova je najveća snaga koncentrirana u likovnim odnosima mase, volumena i prostora kojima je kadar utisnuti čitav spektar različitih energija i emocija.

U naručenim radovima Ujević je bliži tradiciji pa slijedi klasične ikonografske kanone crkvene umjetnosti. Likove prikazuje dostojanstveno i s poznatim atributima, dok stvarne osobe portretira u maniri pravog majstora koji karakter i fizionomiju umješno prenosi u skulpturu. Njegovi reljefi s postajama Križnog puta oblikovani su na glatkim pozadinama iz kojih se izdižu figure u plitkom do srednje visokom reljefu, a volumeni su potencirani prelaženjem scena preko granica ploče, čime radnja prodire u okolni prostor. Tijela figura su proporcionalna uz detaljniju obradu muskulature, glava, ruku i draperija. Svoj pristup javnoj sakralnoj skulpturi autor je sam objasnio rekavši da „kada se stvara sakralna skulptura ili reljef, onda je kreativna misao usmjerena prema ljudima koji to gledaju i doživljavaju. Spoznaja da se netko moli ispred tvoga kipa traži maksimum snage i ozbiljnost prepoznatljivosti koja mora biti prisutna“. Iz njegovih riječi iščitava se ne samo skromnost i poštovanje prema vjerskoj tradiciji nego i ozbiljnost profesionalca koji shvaća da je djelo uspjelo samo kada u potpunosti odgovara funkciji za koju je namijenjeno.

Među važnije Ujevićeve javne sakralne radove ubrajaju se kip blaženog Alojzija Stepinca u Valpovu, kip sv. Antuna Pustinjaka u Samoboru, Križni put u crkvi u Rakitju iz 2010., obnova Križnog puta u crkvi sv. Ane u Samoboru te recentno neobično rješenje kompozicije Uskrslog Krista u Belišću iz 2019. godine.

Dunja Horvat Weitner

VI. postaja, 2005.,
terakota,
48 x 39 cm

X. postaja, 2002.,
bronca,
49 x 32 x 6,5 cm

Sveti Franjo govori pticama, 2005., bronca, 33,5 x 16,5 x 24 cm

Posljednja večera, 2009., umjetni kamen, 24 x 59 x 59 cm

Andeoska pietà, 2019,
bojani umjetni kamen,
36 x 35 cm

Abraham i Izak, 2017.,
umjetni kamen,
65 x 40 cm

Ranjeni Krist iz Vukovara, 2020.,
drvo, stiropor,
230 x 170 cm

Koncert

MILJENKA GRĐAN, sopran

DAVORIN BROZIĆ, klarinet

FILIP FAK, klavir

SUBOTA, 2. srpnja, 19:00 sati, Dom kulture i turizma, Štrigova 103

PROGRAM

Franz Schubert:

Bojažljivo se prikradam – romanca iz opere
Urotnici
za glas, klarinet i klavir

Louis Spohr:

Šest njemačkih pjesama, op. 103, izbor
za glas, klarinet i klavir
— *Miruj srce moje*
— *Uspavanka*
— *Tajanstvena pjesma*

Josip Deči:

Če i krova ni
za glas i klavir

Krsto Odak:

Mura voda teče
za glas i klavir

Robert Schumann:

Romanca br. 3, op. 94
za klarinet i klavir

Friedrich Wilhelm Kücken:

Nebo je isplakalo suzu, op. 63
za glas, klarinet i klavir

Giacomo Meyerbeer:

Pastirska pjesma
za glas, klarinet i klavir

Andreas Spaeth:

Alpska pjesma, op. 167, br. 7
za glas, klarinet i klavir

**MILJENKA
GRĐAN**

Sopranistica **Miljenka Grđan** rođena je u Varaždinu. Nakon mature iz glazbene teorije i dvogodišnjeg učenja pjevanja na Glazbenoj školi u Varaždinu, upisala je studij pjevanja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Snježane Bujanović Stanislav, gdje je i diplomirala 1993. te magistrirala 1998. godine. Tijekom studija nagrađivana je rektorovim nagradama i već nastupa sa Zagrebačkom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom HRT-a, kao i u HNK-u u Zagrebu. Usavršavala se kod uglednih opernih vokalnih umjetnica (Eva Marton, Marjana Lipovšek, Mariella Devia).

Debitirala je u HNK u Zagrebu ulogom Jelene u operi *Nikola Šubić Zrinjski* Ivana pl. Zajca 1994. godine pod ravnanjem Mladena Tarbuka. Odigrala je tridesetak sopranskih glavnih opernih uloga u premijernim kazališnim kućama (Susanna, Mimi, Pamina, Marie, Ksenija, Barica, Lizinka, Đula, Suor Angelica, Prva dama, Regina, Micaela, Nannete, Blondchen, Gilda, Maruša, Rosina, Violetta Valery, Criside, Zorka, Erszebet i druge). Nastupala je s mnogim uglednim dirigentima kao što su Nikša Bareza, Loris Voltolini, Vjekoslav Šutej, Ivo Lipanović, Thomas Conlin, Alun Francis, Kazushi Ono i Robert Houlihan. Njezine interpretacije Zajčeve Jelene i Puccinijeve Cio-Cio San nominirane su za Nagradu hrvatskog glumišta.

Za svoj bogati umjetnički rad dobila je nagrade i priznanja poput Nagrade *Marijana Radev* za ulogu Marie u operi *La Fille du Regiment* Gaetana Donizettija, Nagrade Društva sveučilišnih nastavnika i znanstvenika za ulogu Cio-Cio San u operi *Madama Butterfly* Giacoma Puccinija te Nagrade *Prešernov sklad* za izvedbu djela *Vampirabile* u Cankarjevu domu.

Snimila je nekoliko nosača zvuka, primjerice, *Božićne pjesme sa Zagrebačkom filharmonijom* (dirigent Kazushi Ono), *Pjesme Ivana Padovca* (gitara Darko Rušec), *Benjamin Britten: A Ceremony of Carols* (suradnja sa slovenskim zborom Carmina Slovenica i Marijom Graf) te *Antonio Vivaldi: Gloria, Benjamin Britten: Te Deum* (Orkestar i zbor Split). U suradnji s HRT-om ostvarila je brojne snimke od kojih se ističu *Pozdrav svijetu* M. Kelemena uz simfonijski orkestar i dirigenta N. Barezu (praižvedba u KDVL) i *Satyricon* B. Maderne, gdje je pjevala ulogu Criside pod ravnanjem dirigenta N. Bareze. U svom bogatom pjevačkom opusu broji obljetničke nastupe, praižvedbe te nastupe na priznatim festivalima kod nas i u svijetu.

Miljenka Grđan stalno je zaposlena na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a u svojem dosadašnjem radu dokazala se kao vrlo kvalitetna pedagoginja. Stalna je članica povjerenstva na međunarodnim natjecanjima te vodi umjetničko-istraživačke projekte na Muzičkoj akademiji u Zagrebu i međunarodne pjevačke seminare za usavršavanje mladih umjetnika i pedagoga.

**DAVORIN
BROZIĆ**

Klarinetist, dirigent i pedagog **Davorin Brozić** odrastao je i školovao se u Karlovcu. Nakon studija na Muzičkoj akademiji u Zagrebu usavršavao se u New Yorku, Ženevi i Milanu. Njegovi mentori, među ostalima, bili su Charles Neidich, Gianluigi Gelmetti i Uroš Lajovic. Od 2007. do 2019. djelovao je kao prvi klarinetist Opere Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu. Prije toga, tijekom višegodišnjeg boravka u Švicarskoj, radio je kao prvi klarinetist Ženevskog komornog orkestra te kao član ansmbala za novu glazbu Contrechamps. Pedagoškom djelatnošću bavi se od 2009. kao docent na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a 2019. godine radio je kao gostujući profesor na Akademiji za glazbu u Ljubljani.

Publiku je oduševio svojim dosadašnjim izvedbama djelâ iz repertoara klasičnog i suvremenog razdoblja. Osebujujući svirački i umjetnički talent pokazao je u interpretacijama iznimno zahtjevnih solističkih dionica koncerata za klarinet Kaije Saariaho, Beneta Casablancasa i Stjepana Šuleka. Osim solističkih nastupa, održao je niz komornih recitala u suradnji s istaknutim ansamblima među kojima su i kvartet Berlinske filharmonije, moskovski kvartet Dominant ili ansambl Zeitfluss. Najvažnije domaće manifestacije na kojima je nastupao kao solist i komorni glazbenik jesu Osorske glazbene večeri, Majstorski ciklus HRT-a, Lisinski subotom, Muzički biennale Zagreb i Samoborska glazbena jesen.

Naklonost prema komornoj glazbi Brozić njeguje i kao studentski glazbenik posvetivši se izradi tonskih zapisa skladbi iz hrvatske glazbene baštine, čiji je značajan opus zabilježio na nosačima zvuka izdavačke kuće Cantus te na snimkama za arhivu Hrvatskoga radija. Osim toga, bio je suosnivač i realizator Festivala komorne glazbe Diapason, koji se od 2009. do 2018. održavao u Hrvatskome glazbenom zavodu.

Posljednjih godina na hrvatskoj se glazbenoj sceni predstavio kao dirigent, a ansambli kojima je do danas ravnao su Ansambl Synchronos, Orkestar HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci, Hrvatski komorni orkestar, Komorni ansambl HNK u Zagrebu, Ansambl Cantus i Karlovački komorni orkestar.

**FILIP
FAK**

Pijanist i skladatelj **Filip Fak** (Rijeka, 1983.) docent je na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu i solo pijanist Zagrebačke filharmonije. Trenutačno obnaša i dužnosti ravnatelja Opere HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci te predsjednika Hrvatskog društva glazbenih umjetnika. Studij klavira završio je 2005. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Đorđa Stanettija, a usavršavao se na Scholi Cantorum u Parizu u majstorskom razredu Eugena Indjića.

Nastupao je kao solist i komorni muzičar u gotovo svim važnijim hrvatskim kulturnim centrima te u desetak europskih zemalja, SAD-u, Meksiku i Kini. Kao solist s orkestrom nastupio je s najuglednijim hrvatskim orkestrima i ansamblima (Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Zagrebački solisti, Ansambl Cantus) pod dirigentskom palicom renomiranih dirigenata kao što su Klaus Arp, Pavle Dešpalj, Alun Francis, Aleksandar Marković, Adriano Martinolli, Ville Matvejeff, Aleksandar Kalajdžić, Luca Pfaff i Ari Rasilainen. Osim nastupa uz orkestre, održao je niz zapaženih recitala i komornih nastupa u suradnji s istaknutim solistima i ansamblima, gostujući na manifestacijama kao što su Muzički biennale Zagreb, Dubrovačke ljetne igre, Majstorski ciklus HRT-a, Lisinski subotom, Osorske glazbene večeri, Festival Diapason, Glazbene večeri u sv. Donatu i Festival sv. Marka.

U svom solističkom repertoaru posebnu pozornost posvećuje izvedbama suvremenih autora, praiživodeći tako mnoga djela novijeg datuma (primjerice, klavirski koncert A. Knešauera iz 2015. i *Invisible Cities* D. Gasparinija iz 2019. godine). Suosnivač je i član Riječkog klavirskog trija, a dugogodišnji je honorarni član i brojnih drugih ansambala (Ansambl Cantus, Simfonijski orkestar HRT-a). Velik dio svoje koncertne djelatnosti zasniva na komornoj glazbi, surađujući pritom u prvom redu s ponajboljim hrvatskim pjevačima (najistaknutija je dugogodišnja suradnja s mezzosopranisticom Dianom Haller).

Osvojio je brojne nagrade, a od onih najrecentnijih ističe se Nagrada *Milka Trnina* za najbolje godišnje glazbeno ostvarenje za 2019. godinu. Održava stručne seminare i majstorske tečajeve iz klavira i komorne glazbe diljem Hrvatske i u inozemstvu. Autor je više eseja i predavanja na temu suvremene glazbe i recepcije umjetničke glazbe u suvremenom društvu.

Osim pijanizmom, Filip Fak bavi se i skladanjem. Dosad je skladao prvenstveno djela za klavir i nekoliko komornih kompozicija koje su izvođene u Hrvatskoj i inozemstvu, dok su neke i nagrađivane. Usavršavao se na poslijediplomskom studiju elektroničke glazbe u klasi prof. Zlatka Tanodija na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Autor je i komorne verzije Bizetove opere *Carmen*, na kojoj je radio kao muzički redatelj u produkciji HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci.

Izložba

PETAR UJEVIĆ — RADOVI NA PAPIRU

NEDJELJA, 3. srpnja, 18:00 sati, Državni arhiv za Međimurje, Štrigova 102

gosti: Ženski vokalni sastav Stridonne

Široj publici vjerojatno je manje poznat Ujevićev crtački opus, kao što je manje poznata i njegova ljubav prema pisanju poezije. Sanjive, idealističke prirode, autor je upravo u akvarelima našao način da vizualno objedini svoja intimna duševna stremljenja. Sačinjeni kombinacijom linearnog crteža i kolorističke nadgradnje, kompozicijski difuzno rasprostrti po površini papira, ovi lirske fantazmagorični akvareli djeluju kao poligoni za trenutačne inspiracije koje se u fragmentima pojavljuju unutar kompozicija, poput djelića sna koji ostaju lutati umom još dugo nakon buđenja. Njihovi elementi kao da polako i smireno lebde iznad papira; raspršeni u kadru, fino su ocrtani i obojeni transparentnim razblaženim koloritom živih boja. Široki razliveni potezi boje poput bistre i nježne melodije oplakuju osjetila promatrača, a rafinirano i kontrolirano baratanje kistom kojim umjetnik uspijeva zabilježiti, primjerice, siluetu punašnih trbušića i repova te oštrinu minucioznih kljunova ptica, doista ostavlja bez daha.

Okosnicu radova najčešće čini crtež olovkom koji precizno definira konture likova Ujevićeva imaginarija, napučena grotesknim ljudskim i životinjskim bićima sklepanima od glava i udova, detaljno ocrtanih fizionomija glave i predimenzioniranih stopala i šaka. To su ujedno i težišta, ključni elementi gradnje kompozicije koja se zatim, sukladno sadržaju, ispunjava koloriranim plohamama i mrljama koje, u višeglasju nanesene jedne preko drugih, proizvode dojam punine i zvučnosti. U nekim kompozicijama crtež izostaje, ali ostaje egalitarni pristup površini u kojem su svi njezini dijelovi tretirani kao jednako vrijedni i jednako su zastupljeni u gradnji slike. Takvi su, na primjer, posve apstraktni akvareli u maniri action paintinga, koje možemo shvatiti i kao studije postizanja ravnoteže mrljama različite gustoće, oblika i veličine. S druge strane, akvareli s motivom već spomenutog stabla s pticama dio su stalnog repertoara Ujevićevih motiva i egzemplari su mimetičke upotrebe mrlje koja zahtijeva visoku razinu tehničkog umijeća. Njima slične su i kompozicije s dominantnim, sumarno oslikanim plohamama zemlje i sunca kojima značenje i simbolički naglasak daju sićušna stabla ili ljudske figure, čeznutljivo šireći svoje ruke-grane prema nebu.

Ujevićevi akvareli zrcale svijet mašte koji buja u dubinama njegova umjetničkog senzibiliteta – šarolikog, zaigranog, asocijativnog i začudnog – izvedenog na površinu likovnim sredstvima koja najbolje dočaravaju niti i preljeve njegovih poetskih fantazija. Oni su mjesta snova jednoga starog sanjača.*

Dunja Horvat Weitner

**Snovi staroga sanjača naziv je jedne Ujevićeve pjesme.*

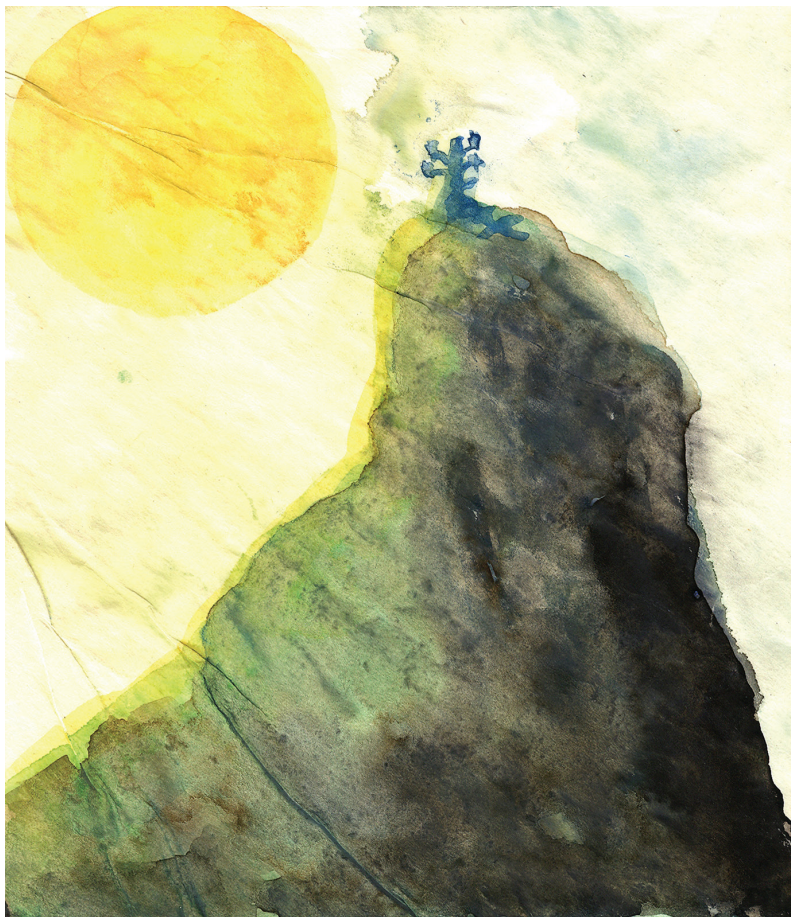
Ruke, sunce, 2000.,
akvarel,
25 x 18 cm

Kompozicija I, 2000.,
akvarel, olovka,
30 x 13,5 cm

Kompozicija II, 2009,
akvarel, olovka,
29 x 20 cm

Biokovo, 2003., akvarel, 20 x 18 cm

ISPOD NEBA MODRIH ZRIKAVACA

Ukrao sam svemiru
Sedam dugih žarkih dana
na palubi od kamena
izlisanog bijelog
gdje počiva misao moja
Sedam malih violina
zboru cvrčka
roj zvijezda večernjih
A ćuk mi
na ramenu ćuče
Miomiris meslidana
Seka ga Marija zasadila
Plava ga kiša zaliva
Ukradoh i veliku sušu
I donesoh kišu
Suha se smokva raspukla
ko svemir u stotine zvijezda
Moj mali svemir
kradom uzima
velikom svemiru
takvom lakoćom
da ni primijetio nije
Znam ja da mi pušta
Da me gurka
da budem brži
na palubi od kamena
gdje misao moja sniva
pod srebrom svjetla
od svemira

Petar Ujević

Stablo, ptice, 2004.,
akvarel,
37,5 x 26,5 cm

Biografija

PETAR UJEVIĆ

Akademski kipar Petar Ujević (Krivodol, 1960.) diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1984. godine. Kao samostalni umjetnik djeluje od 1995. godine. Deset godina radio je u Jadran filmu te u koprodukcijskim projektima na izradi kiparske scenografije. Dragovoljac je i veteran Domovinskog rata. Član je SZUH-a, HDLU-a, LIKUM-a i ULUS-a te neformalne grupe umjetnika Contra.

Petar Ujević u dosadašnjem je svom radu razvio tematski i morfološki raznoliki opus u kojemu se napose izdvajaju figuralne (grupne) cjeline. Realizirao je brojna djela u rasponu od male plastike do monumentalnih ostvarenja i javnih spomenika: primjerice, *Histrion* 1984. u Cavtatu (kao dobitnik Vjesnikove nagrade), reljef *Bitka za Vrgorac* 2004. u Vrgorcu, Križni put 2011. u crkvi u Rakitju, kip Sv. Antuna Pustinjaka 2005. i spomenik Ivici Sudniku 2007., oba u Samoboru, zatim reljef *Cravatten Stadt* 2008. u Slavenskome Brodu, niz od šest privremeno izloženih skulptura *KravatArt* 2010. u Zagrebu, skulpturu *Oblak i kiša* postavljenu 2013. u Samoboru te monumentalnu skulpturu *Uskrsli Krist* postavljenu 2019. godine u Belišću.

Za svoj rad primio je nekoliko nagrada, među ostalima Drugu nagradu za slikarstvo u Imotskome 1982. godine, Vjesnikovu Nagradu *Histrion* u Cavtatu 1984. godine te Drugu nagradu za kiparstvo u Puli 1986. godine. Godine 1998. dobio je Prvu nagradu na natječaju za spomen-obilježja braniteljima Nuštra te Drugu nagradu na manifestaciji Trofej Grada Čakovca.

Koncert

KVARTET PAPANDOPULO

NEDJELJA, 3. srpnja, 19:30 sati, Crkva sv. Jeronima, Štrigova 29

„Najznačajniji i s punim pravom najeksponiraniji domaći komorni sastav“, **Kvartet Papandopulo** čine četvorica hrvatskih saksofonista – Nikola Fabijanić, sopran saksofon; Gordan Tudor, alt saksofon; Goran Jurković, tenor saksofon; i Tomislav Žužak, bariton saksofon. Njihovi koncerti redovito su praćeni burnim odobravanjem publike i pohvalama kritike. Članovi kvarteta osobitu važnost pridaju promicanju suvremene glazbe hrvatskih i inozemnih autora te surađuju s mnogim istaknutim glazbenicima, ansamblima i orkestrima. Godine 2013. objavili su svoj prvi album *Papandopulo* u izdanju Croatia Records, koji je od pet nominacija za nacionalnu diskografsku nagradu osvojio *Porin* za najbolju skladbu. Unatrag nekoliko godina ovaj album najprodavaniji je album klasične glazbe u Hrvatskoj.

Kvartet je održao više od dvjesto koncerata na svim poznatijim festivalima i glazbenim manifestacijama u Hrvatskoj te je redovit gost na pozornicama i festivalima u Italiji, Njemačkoj, Francuskoj, Rumunjskoj, Mađarskoj, Austriji, Sloveniji, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori i Srbiji. Njegovi drugi i treći nosač zvuka, *Per quattro* iz 2015. i *Scherzo* iz 2017., oba u izdanju kuće Croatia Records, opravdali su očekivanja publike.

Godina 2019. bila je jedna od najuspješnijih godina za Kvartet Papandopulo. Osim velikog broja koncerata, u lipnju iste godine osvojili su Diplomju *Milka Trnina*, a nedugo nakon toga osvojili su i prvu nagradu – Grand Prix na cijenjenom međunarodnom natjecanju 3rd International Berliner Music Competition, u konkurenciji od čak 40 komornih sastava. Osim prve nagrade u kategoriji profesionalnih komornih sastava, osvojili su i dodatnu nagradu Manhattan Concert Artist Award njujorške koncertne agencije. Kao pobjednici u svojoj kategoriji imali su čast nastupiti u dvorani Berlinske filharmonije.

Godine 2021. osvajaju zlatnu medalju u kategoriji komorne glazbe na Vienna International Music Competition te posebnu nagradu koja se sastoji od objavljivanja „best of“ albuma za Orpheus Classical Records. Iste godine osvajaju Nagradu *Daniel Marušić*, godišnju nagradu Osorskih glazbenih večeri za najbolji festivalski koncert.

PROGRAM:

Gordan Tudor (1982.): *Scene*
Davor Bobić (1968.): *Choral i scherzando*
Tomislav Uhlík (1956.): *Papandopulijada*

Mirela Ivičević (1980.): *Goldspell*
Petar Obradović (1972.): *Petrichor*

Koncert

TAMBURAŠKI SASTAV PODRUMARI

NEDJELJA, 3. srpnja, 20:30 sati, Dom kulture i turizma, Štrigova 103

Tamburaški sastav Podrumari iz Štrigove čini vrlo mlada peteročlana postava koja djeluje od 2019. godine kao produžena ruka KUD-a Sveti Jeronim Štrigova. Članovi sastava su Vinko Jakopić – berda, Kristijan Kutnjak – bugarija, Luka Žižek – harmonika, Timotej Kocen – prim i Josip Zlatarek – basprim. Povezuje ih ljubav prema glazbi, velika želja za napretkom i pozitivna energija. Sviraju vrlo širok repertoar pjesama, od domaćih međimurskih, slavonskih, dalmatinskih, narodnih i zabavnih pjesama do svjetskih rock hitova. S obzirom na to da su vrlo povezani sa susjednom Slovenijom, na repertoaru imaju i dosta slovenskih pjesama. Najviše sviraju diljem Međimurja, Zagorja i Podravine, a ponešto i u Sloveniji. Ime Podrumari odabrali su jer dolaze iz općine Štrigova, poznate po brojnim vinogradima i vrhunskim vinima, pa su tako i oni svoje ime posvetili „blagu“ svojega kraja. Ime simbolizira ljude koji marljivo rade kako bi svojim proizvodima uveseljavali i povezivali društvo, a s tim ciljem djeluju i oni sami. Povodom Valentinova izbacili su svoj prvi singl, ljubavnu baladu sporijeg ritma pod nazivom *Jutro mijenja sve*. Pjesma na zanimljiv način govori o ljubavi dvoje mladih ljudi. Njihovi daljnji planovi uključuju unapređivanje glazbenog znanja, stvaranje vlastitih pjesama te nastavak što kvalitetnijeg sviranja i vježbanja kako bi dosegli razinu iznadprosječnih tamburaša i svojom svirkom zadivili čim veći krug ljudi.

PROGRAM:

Zvonko Bogdan: *Prošle su mnoge ljubavi*
Zvonko Bogdan: *Ko te ima, taj te nema*
Tamburaški sastav Podrumari: *Jutro mijenja sve*
Tomislav Ivčić: *Naljepša si*
Doris Dragović: *Željo moja*
Novi fosili: *Dolina našeg sna*
Novi fosili: *Djeca ljubavi*
Jole: *Duša od papira*

Đorđe Balašević: *Prva ljubav*
Zlatko Pejaković: *Bolje živim nego ministar*
Oliver Dragojević: *Cesarica*
Oliver Dragojević: *A kad mi dođeš ti*
Dalmatino: *Gdje je ljubav tu si ti*
Željko Bebek: *Ono nešto naše*
Agrameri: *Ružo crvena*

Koncert

MILJENKO TURK, bariton

IVANA LAZAR, sopran

BLANKA TKALČIĆ, mezzosopran

FILIP FILIPOVIĆ, tenor

MATIJA FORTUNA, dirigent

ORKESTAR MLADIH GLAZBENIKA

SUBOTA, 9. srpnja, 18:30 sati, Zmajev vrt, Železna Gora 5, Štrigova

PROGRAM:

Wolfgang Amadeus Mozart: **Don Giovanni**

- Uvertira
- Orkestar Mladih Glazbenika
- *Fin ch'han dal vino* — arija Don Giovannija
Miljenko Turk, bariton
- *La ci darem la mano*
- duet Don Giovannija i Zerline
Blanka Tkalčić, mezzosopran
Miljenko Turk, bariton
- *Or sai chi l'onore* — arija Donne Anne
Ivana Lazar, sopran

Wolfgang Amadeus Mozart: **Čarobna frula**

- *Dies Bildniss ist bezaubernd schön*
- arija Tamina
Filip Filipović, tenor

Wolfgang Amadeus Mozart: **Così fan tutte**

- *Soave sia il vento*
- tercet Don Alfonsa, Dorabelle i Fiordiligi
Ivana Lazar, sopran
Blanka Tkalčić, mezzosopran
Miljenko Turk, bariton

Ludwig van Beethoven: **Fidelio**

- *Mir ist so wunderbar* — kvartet
Ivana Lazar, sopran
Blanka Tkalčić, mezzosopran
Filip Filipović, tenor
Miljenko Turk, bariton

— PAUZA —

Carl Maria von Weber: **Strijelac vilenjak**

- Uvertira
- Orkestar Mladih Glazbenika

Gaetano Donizetti: **Don Pasquale**

- *Quel guardo il cavaliere* — arija Norine
Ivana Lazar, sopran

Giuseppe Verdi: **Traviata**

- *Parigi, o cara* — duet Violette i Alfreda
Ivana Lazar, sopran
Filip Filipović, tenor

Franz Lehar: **Vesela udovica**

- *Vilja lied* — arija Hanne
Ivana Lazar, sopran
- *Dann geh ich zu Maxim* — arija Danila
Miljenko Turk, bariton
- *Lippen schweigen* — duet Danila i Hanne
Ivana Lazar, sopran
Miljenko Turk, bariton

Johann Strauss ml.: **Šišmiš**

- *Komm mit mir zum Souper* — duet Dr. Falkea i
Eisensteina
Filip Filipović, tenor
Miljenko Turk, bariton
- *Ich lade gern mir Gäste ein* — arija Orlovskog
Blanka Tkalčić, mezzosopran
- *Brüderlein und Schwesterlein* — ansambl
Ivana Lazar, sopran
Blanka Tkalčić, mezzosopran
Filip Filipović, tenor
Miljenko Turk, bariton

**IVANA
LAZAR**

Sopranistica **Ivana Lazar** rođena je u Tuzli 1976. godine. Diplomirala je 2001. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi profesorice Mire Zidarić-Orešković te je kao najbolji diplomant dobila Nagradu *Marija Borčić* Muzičke akademije u Zagrebu. Magistrirala je u klasi Lidije Horvat-Dunjko, a usavršavala se i kod Dunje Vejzović, Konrada Richtera i Olivera Miljaković. Dobitnica je Diplome *Darko Lukić*, Nagrade *Milka Trnina* Hrvatskog društva glazbenih umjetnika, dvostruka dobitnica Nagrade *Jurica Murai* za najbolju interpretaciju na Varaždinskim baroknim večerima te dobitnica Nagrade hrvatskog glumišta za ulogu Kraljice noći u Mozartovoj *Čarobnoj fruli*.

Već niz sezona Ivana Lazar prisutna je na hrvatskoj glazbenoj sceni kao izvrsna interpretatorica glazbe baroka, predklasičke i klasičke. Dugo je djelovala i kao solistica Hrvatskog baroknog ansambla te je suosnivačica ansambla za ranu glazbu Camerata Garestin, a kao solistica surađuje i sa zborom HRT-a.

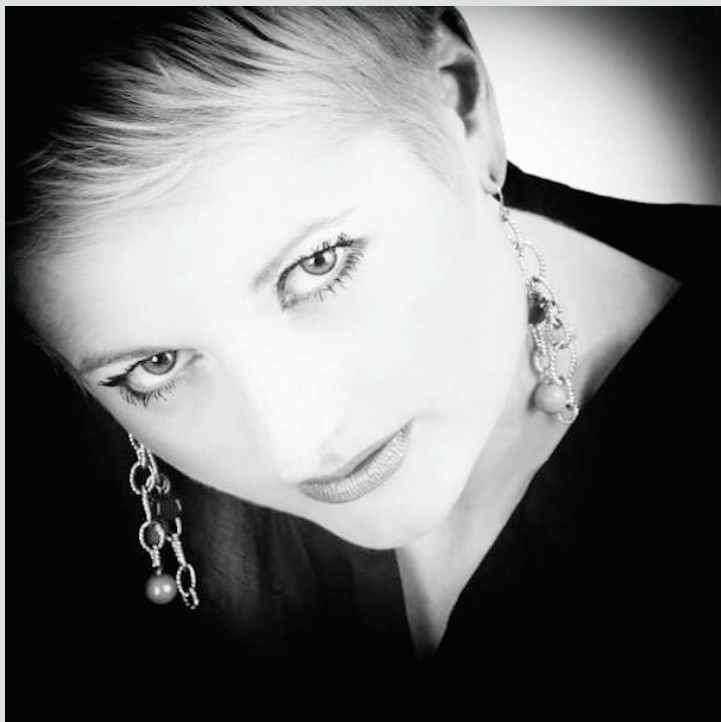
U isto vrijeme razvija i svoju opernu karijeru, koju započinje u Operi HNK Zagreb 2001. godine debitirajući u Puccinijevoj jednočinki *Suor Angelica*. Od tada je ostvarila niz velikih koloraturnih uloga kao što su Gilda iz opere *Rigoletto* G. Verdija; Kraljica noći iz *Čarobne frule* W. A. Mozarta, Ophelie iz opere *Hamlet* A. Tomasa, Oscar iz *Krabuljnog plesa* G. Verdija, Clorinda iz opere *Pepeljuga* G. Rossinija i Lucia iz opere *Lucia di Lammermoor* G. Donizettija.

Nastupala je s mnogim eminentnim orkestrima u zemlji i inozemstvu poput Zagrebačke filharmonije, Sarajevske filharmonije, Varaždinskog komornog orkestra i Simfonijskog orkestra HRT-a, a već više sezona solistica je i svjetski priznatog ansambla Le Parlement de Musique iz Strasbourga.

Svojim nastupima osvojila je publiku i na najvećim hrvatskim festivalima kao što su Dubrovačke ljetne igre, Varaždinske barokne večeri, Osorske večeri, Splitsko ljeto i Riječke ljetne noći.

Od 2006. do 2008. godine bila je stipendistica CEE-Musiktheater/Deutschebank iz Beča.

Prvakinja je Opere u Zagrebu.

**BLANKA
TKALČIĆ**

Blanka Tkalčić rođena je 1978. godine u Čakovcu. Pohađala je Srednju glazbenu školu u Varaždinu, a solo pjevanje učila je u klasi prof. Darije Hreljanovič. Studij nastavlja u Austriji na Akademiji za glazbu i glumu u Grazu u klasi prof. dr. Ulfa Bästleina. Kontinuirano se usavršava i sudjeluje na nacionalnim i međunarodnim seminarima. U lipnju 2004. godine magistrirala je na istoj akademiji na smjeru Popijevka i oratorij u klasama prof. Gerharda Zellera i prof. Karlheinz Donauera. Godine 2007. završila je specijalizaciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Lidije Horvat-Dunjko.

Sudjeluje na brojnim koncertima i recitalima u Hrvatskoj i inozemstvu (Austrija, Njemačka, Slovenija, Makedonija, Mađarska, Estonija, Italija, Češka, Srbija, Ruska Federacija, Liechtenstein, itd.). Nastupala je s mnogim eminentnim orkestrima od Varaždinskog komornog orkestra, Dubrovačkog simfonijskog orkestra i Zagrebačke filharmonije, do Brandemburške filharmonije, Wiener Johann Strauss Capelle i Pariškog komornog orkestra. Bilježi brojne televizijske i radio nastupe kao i gostovanja na raznim festivalima.

Sudjelovala je i u brojnim oratorijskim projektima kao što su Misa u G-duru F. Schuberta, Misa u h-molu, Muka po Mateju i Muka po Ivanu J. S. Bacha te Krunidbena misa i Misa u C-molu W. A. Mozarta. S Pariškim komornim orkestrom 2004. i 2008. godine u Parizu izvodi Mozartov Requiem. Od 2005. godine u osječkom je Hrvatskom narodnom kazalištu nastupala u opereti S. Albinija *Madame Troubadour* u ulozi Georgette, zatim u operi *Martha* Friedricha von Flottowa u ulozi Nancy te u opereti *Vesela udovica* F. Lehára u ulozi Valencienne. Od 2007. godine kontinuirano surađuje s Operom BB pod dirigentskom palicom maestra Vladimira Kranjčevića, gdje je, među ostalima, nastupila u produkcijama djela *Il Signor Bruschino* G. Rossinija u ulozi Marianne, *Medium* G. Menottija u ulozi Madame Gobineau, *Angélique* J. F. A. Iberta te *Služavka gospodarica* G. B. Pergolesija u ulozi Serpine. U suradnji s Dubrovačkim simfonijskim orkestrom 2008. godine sudjeluje u praznizvedbi opere *Sirena* Pere Šiše. Godine 2008. i 2009. u Hrvatskom narodnom kazalištu Varaždin nastupila je u *Božićnoj priči* Rudolfa Matza. Iste godine izvodi Mozartov Requiem na gostovanjima u Liechtensteinu i Švicarskoj.

Od 2008. godine članica je Europeisches Musik Zentrum Wien. Također se bavi i vokalnom pedagogijom u Glazbenoj školi Varaždin.

FILIP FILIPOVIĆ

Tenor **Filip Filipović** rođen je u Zagrebu 1997. godine. Završio je osnovnu glazbenu školu za klavir u klasi profesorice Gordane Cepike, a svoje pjevačko obrazovanje započinje 2013. u Glazbenoj školi *Vatroslav Lisinski* u klasi profesora Bojana Pogrmilovića.

Godine 2016. upisao je Akademiju za glasbo u Ljubljani u klasi Matjaža Robavsca, a 2018. svoje akademsko obrazovanje nastavlja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod Tomislava Mužeka. Od 2019. godine u klasi je profesora Giorgia Suriana.

Godine 2015. osvaja prvu nagradu na Međunarodnom pjevačkom natjecanju *Lav Mirski* u Osijeku te prvu nagradu na Međunarodnom natjecanju *Vera Kovač Vitkai* u Novom Sadu. Dobitnik je Rektorove nagrade 2020. godine za sudjelovanje u opernom projektu J. Massenet: *Pepeljuga* Muzičke akademije u Zagrebu. Dobitnik je Nagrade *Ferdo Livadić* za najbolju umjetničku osobnost 18. međunarodnog natjecanja mladih glazbenika *Ferdo Livadić* koje se održalo u sklopu festivala Samoborska glazbena jesen. Pobjednik je 10. hrvatskog natjecanja mladih glazbenih umjetnika *Papandopulo*.

U sklopu projekta *Vivat Academia* ostvario je ulogu Nemorina u operi *Ljubavni napitak* Gaetana Donizettija. Izveo je cjelovečernji koncert na Pijanističkom memorijalu *Ranko Filjak* u Petrinji 2021. godine. U sklopu ciklusa *Sfumato*, nastupio je kao solist sa Zborom Hrvatske radiotelevizije izvođači *Malu svečanu misu (Petite messe solennelle)* Gioachina Rossinija pod ravnanjem maestra Marca Korovicha. Kao član Opernog studija *Giorgio Surian* HNK *Ivan pl. Zajc* u Rijeci ostvario je ulogu Gastona iz Verdijeve opere *La Traviata*, ulogu Spolette iz Puccinijeve opere *Tosca* te ulogu Tamina iz Mozartove *Čarobne frule*. U HNK Zagreb debitirao je ulogom Mehmeda Sokolovića u operi Ivana pl. Zajca *Nikola Šubić Zrinjski*, nastupio je u ulozi Mozartova Tamina te nedavno u ulozi Verdijeva Gastona.

**MILJENKO
TURK**

Bariton **Miljenko Turk** rođen je i odrastao u Čakovcu. Njegova strast za glazbu i pjevanje prepoznata je u ranoj mladosti pa već kao dječak upisuje osnovnu glazbeno-umjetničku školu u rodnom Čakovcu i srednju glazbenu školu u Varaždinu. Nakon toga završava studij na Sveučilištu za glazbu i scensku umjetnost u Grazu, a zatim i studij kod Hansa Sotina na Sveučilištu za glazbu i ples u Kölnu.

Köln je postao njegov drugi dom, kako na poslovnom tako i na privatnom planu. Već za vrijeme studija bio je član Kölnskog opernog studija i ansambla Kölnske opere, čiji je član i danas. Dana 22. svibnja 2022. Miljenko Turk imenovan je Kammersängerom grada Kölna u znak priznanja i počasti za svoja pjevačka i glumačka postignuća te zasluge u Kölnskoj operi. Već 2006. godine Miljenku Turku dodijeljena je nagrada *Offenbach* za brojne uspjehe i postignuća.

Godine 2004. debitirao je u Semperoperi u Dresdenu i na Wagnerovu Festivalu u Bayreuthu. Uslijedili su angažmani na festivalima u Salzburgu, Bayreuthu, Eutinu, Schlossfestspiele u Ludwigsburgu, festivalu Styriarte u Grazu, Maggio Musicale u Firenci, Garsington Opera Festival u Engleskoj, Théâtre des Champs-Élysées i Opera Bastille u Parizu, Opera National du Rhin u Strasbourgu, u Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu, u Volksoper u Beču, u državnim operama u Stuttgartu i Berlinu, u Državnoj opereti u Dresdenu te u operama u Leipzigu i Rostocku. Također je gostovao u Kraljevskoj operi Muscat u Sultanatu u Omanu, na Tongyeong Music Festivalu u Južnoj Koreji i u teatru Tokyo Bunka Kaikan u Japanu.

Miljenko Turk ima i širok koncertni repertoar, a nastupao je u filharmonijama u Kölnu, Münchenu, Düsseldorfu, Berlinu, u Elbphilharmonie u Hamburgu te u Amsterdamu i u Parizu.

Nastupao je i radio sa svjetski poznatim dirigentima, redateljima i skladateljima kao što su Valerij Gerгиеv, Pierre Boulez, Peter Ruzicka, François-Xavier Roth, Thomas Hengelbrock, Wolfgang Rihm, Peter Konwitschny, Christoph Schlingensiefel i Markus Stenz.

Uključen je u razne projekte širenja glazbe kroz neposredan kontakt sa školarcima i veseli se mladoj publici. Kao vrstan docent pjevanja svoje znanje i iskustvo prenosi na mlade naraštaje. Također, njegova glazbena stručnost čini ga traženim i cijenjenim članom mnogobrojnih natjecanja i žirija.

Miljenko Turk danas vlada njemačkim jezikom jednako suvereno kao i svojim materinim jezikom, hrvatskim. Također govori engleski, talijanski, ruski, japanski i francuski.

**MATIJA
FORTUNA**

Matija Fortuna rođen je 6. prosinca 1985. godine. Na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu diplomirao je glazbenu teoriju pod mentorstvom B. Šipuća te orkestralno dirigiranje u klasi V. Šuteja i U. Lajovica. U sklopu programa *Erasmus* 5. godinu studija dirigiranja proveo je na Akademiji za glazbu i scensku umjetnost u Beču. U lipnju 2013. godine završio je poslijediplomski studij dirigiranja na Akademiji za glazbu i scensku umjetnost u Beču u klasi U. Lajovica. Operno dirigiranje učio je kod K. Leitnera, opernu korepeticiju kod M. Burkerta, a studirao je i na postdiplomskom studiju klavira, komorne glazbe i Lieda u klasi R. Heintze. Za vrijeme postdiplomskog studija u Beču radio je s velikim svjetskim dirigentima Fabiom Luisijem i Bertrandom de Billyjem.

Od 2012. do 2014. kao umjetnički suradnik dirigira i priprema projekte na Akademiji za glazbu i scensku umjetnost u Beču (Mozartov *Der Schauspieldirektor*, operu *Mavra* i balet *Pulcinella* Stravinskog, Weberov *Der Freischütz*). Godine 2015. asistirao je maestru Georgu Fritzscheru u pripremi Weberove opere *Der Freischütz* (*Strijelac vilenjak*) na opernom festivalu Jopera u Jennersdorfu.

Godine 2015. bio je polufinalist Međunarodnog dirigentskog natjecanja *Lovro von Matačić*. Iste je godine zaposlen na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu kao asistent profesoru Mladenu Tarbuku na Odsjeku za dirigiranje, harfu i udaraljke, a u ožujku ove godine izabran je u zvanje docenta.

Od 2015. godine surađuje s Hrvatskim narodnim kazalištem Ivana pl. Zajca u Rijeci, gdje je dirigirao predstavama *Rigoletto* G. Verdija, *Andrea Chenier* U. Giordana, *Werther* J. Masseneta, *Šišmiš* J. Straussa, *La Bohème* G. Puccinija, te *Labuđe jezero* P. I. Čajkovskog. Kao dirigent asistirao je u pripremi opere *Giulio Cesare* Georga Friedricha Händela te u drugim opernim i simfonijskim produkcijama. Godine 2019. asistirao je maestru Lorisu Voltoliniju u pripremi opere *Andrea Chenier* u Slovenskom narodnom gledališću u Mariboru.

Usavršavao se kod mnogih uvaženih dirigentskih pedagoga kao što su Nicolas Pasquet, Colin Metters, Georg Fritzsche, Mark Heron, Clark Rundell, Ralf Weikert, Gianluigi Gelmetti, David Reiland, Alun Francis, Karolos Trikolidis, Stephen Cleobury i Gerald Wirth. Osobito valja istaknuti seminare u Moskvi s poznatim ruskim dirigentom i pedagogom Jurijem Simonovim, gdje je 2013. i 2014. godine imao priliku dirigirati Moskovskom filharmonijom.

Od rujna 2021. godine Matija Fortuna je šef-dirigent Orkestra Mladih Glazbenika. U studenom 2021. debitirao je u Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu dirigirajući Puccinijevu operu *Lastavica*.

ORKESTAR MLADIH GLAZBENIKA

Organizacija mladih glazbenika osnovana je 2017. godine na inicijativu studenata Muzičke akademije u Zagrebu, s ciljem šireg upoznavanja i promicanja klasične glazbe te njegovanja glazbene kulturne baštine, posebice među mladima. Udruga je započela svoje djelovanje jednom sekcijom, **Orkestrom Mladih Glazbenika**, a s vremenom je proširila svoje područje djelovanja sekcijom Orguljaša, sekcijom muzikologa FusNota te sekcijom Virtuoso, koja organizira koncerte studenata Muzičke akademije.

Orkestar mladih glazbenika ostvario je brojne nastupe u koncertnim dvoranama i drugim prostorima u Zagrebu, Varaždinu, Pregradi, Šibeniku, Tribunju, Makarskoj i Podgori. Od tih nastupa posebno valja istaknuti izvedbe zahtjevnih djela kao što su Requiem Gabriela Faurea, Zagreb, Pregrada, 2017.; Te deum Marca Antonia Charpentiera (u suradnji s Pjevačkim zborom Pravnog fakulteta u Zagrebu *Capella juris*), Zagreb, 2017.; Stabat mater Giovannija Battiste Pergolesija (u suradnji s umjetničkom organizacijom Vox Artis), Zagreb – Pregrada – Šibenik, 2018.; Requiem Wolfganga Amadeusa Mozarta (u suradnji s udrugom Vox Artis i zborom *Ivan Goran Kovačić*), Zagreb, 2018.; *Bolero* Mauricea Ravela, Zagreb, 2019.; nastup na Muzičkom biennalu Zagreb, 2019., ljetnu turneju Šibenik – Makarska – Podgora, 2019.; koncerte poput *Magic musical* (u suradnji s Oljom Dešićem i Miom Negovetić), Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog, Velika dvorana, Zagreb, 2018., zatim *Filmska glazba*, Hrvatski glazbeni zavod, Zagreb, 2020. te *Evelin* (uz sopranisticu Evelin Novak u suradnji s Hrvatskim narodnim kazalištem u Varaždinu), HNK u Varaždinu i HNK Zagrebu, 2021.; te izvedbe glazbeno-scenskih djela poput monodramatske opere *Dnevnik Anne Frank* Grigorija Frida (u suradnji s Hrvatskim narodnim kazalištem u Varaždinu), HNK u Varaždinu, 2020., i opere *Bastien i Bastienne* Wolfganga Amadeusa Mozarta (u suradnji s Hrvatskim narodnim kazalištem u Varaždinu), HNK u Varaždinu, 2021.

U kolovozu 2021. monodramatska opera *Dnevnik Anne Frank* dobila je Nagradu *Judita* za najbolje glazbeno ostvarenje na 67. splitskom ljetu.

„Posebno valja pohvaliti i odličan Orkestar mladih glazbenika, koji je nastupio pod dirigentskim vodstvom Matije Fortune. Devet mladih glazbenika, studenata zagrebačke Muzičke akademije – violinist Georg Draušnik, violončelist Tonko Marković, kontrabasist Mihael Ros, flautistica Barbara Tomić, klarinetistica Monika Popović, fagotist Grgor Konkoli, trubač Lovro Čutić, udaraljaš Lovro Baričević i pijanist Viktor Čižić – publici su podarili 55 minuta vrhunske izvedbe, moćne glazbe pune promjene tempa i metra, u rasponu od melodioznosti do atonaliteta.“

(Igor Čolaković, „Monoopera 'Dnevnik Anne Frank' u HNK Varaždin: Upečatljiva izvedba potresne priče o strepnji i nadi“, Varaždinske vijesti, Varaždin, 3. 11. 2020.)

UMJETNIČKA KOLONIJA ŠTRIGOVA 2011. – 2022.

Štrigova predstavlja jedinstven i zanimljiv spoj kraja bogatog poviješću, umjetnošću, enogastronomijom i predivnom prirodom. Upravo u tom rajskom kutku svake se godine početkom srpnja okuplja krema likovne i glazbene akademske umjetnosti na Umjetničkoj koloniji Štrigova, utemeljenoj 2011. godine na inicijativu međimurskog poduzetnika Antuna Horvata, a prema zamisli i koncepciji Žorža Draušnika. Intencija začetnika kolonije bila je spojiti glazbu, likovnost i poeziju na najvišoj profesionalnoj i umjetničkoj razini i tako stvoriti cjelovitu umjetničku manifestaciju. Netaknuta, idilična priroda i mir štrigovskih brežuljaka, vrijedni i srdačni ljudi, dobra hrana, a posebno dobro vino, kojim se ovaj kraj osobito diči, stvaraju inspirativno i opuštено ozračje u kojem rado borave svi – i umjetnici i publika.

Štrigovska kolonija zauzela je važno mjesto u rasporedima kulturno-umjetničkih događanja u Međimurskoj županiji, a imidž koji ovo četverodnevno događanje njeguje pobuđuje sve intenzivniji interes publike za likovnu i glazbenu umjetnost. Programi kolonije održavaju se u jedinstvenim zatvorenim i otvorenim prostorima, poput čuvene štrigovske crkve sv. Jeronima s prekrasnim Rangerovim freskama i baroknim orguljama iz 1734., župne crkve sv. Marije Magdalene u Štrigovi, Zmajevog vrta na Železnoj Gori te, od ove godine, i novoizgrađenog modernog Doma kulture i turizma. Kolonija obuhvaća i šire područje Međimurske županije pa se tako izložbe održavaju u izložbenom salonu Muzeja Međimurja u Čakovcu, koji je, nakon secesijske zgrade Doma sindikata i Šajerove zgrade, preuzeo ulogu domaćina kolonije u Čakovcu.

Prepoznata od publike i lokalne uprave, kolonija je tijekom godina postala nezaobilazan dio međimurske kulturne ponude te je u medijima proglašena *međimurskom utvrdom glazbene i likovne kulture*. Ustrajnim naporima organizacijskog tima i velikom podrškom Općine Štrigova, koja je prije nekoliko godina stala iza manifestacije, te dugogodišnjom financijskom potporom Ministarstva kulture Republike Hrvatske, Umjetnička kolonija Štrigova 2022. godine doživljava svoje dvanaesto izdanje.

U DVANAEST GODINA NJEZINA POSTOJANJA, NA UMJETNIČKOJ KOLONIJI U ŠTRIGOVI PREDSTAVILI SU SE BROJNI UMJETNICI I IZVOĐAČI S NAŠIH KULTURNIH PROSTORA.

U glazbenom dijelu nastupili su vrsni solisti i ansambl hrvatske i strane scene:

Hrvatski gudački kvartet

Kvartet Porin

Kvartet gitara (Zoran Dukić, Petrit Čeku, Tvrtko Sarić i Maroje Brčić).

Zagrebački gitarski trio

Zagrebački kvartet

Zagreb trio

Zagrebački kvartet saksofona

Zagrebački puhački ansambl

Kvartet trombona Zagrebačke filharmonije

Ansambl Loco Barocco

Cantus ansambl

Komorni studio Zagrebačke filharmonije

Zagrebački solisti

Andrej Petrač, violončelo; Tomaž Petrač, klavir

Duo Art MM (Eva Mach, violina; Marko

Mihajlović, udaraljke)

Duo Draušnik – Bedek (Martin Draušnik, violina; Krešimir Bedek, gitara)

Laura Vadjon, barokna violina; Pavao Mašić, orgulje

Nikša Bobetko, kontrabas

Dani Bošnjak, flauta

Davorin Brozić, klarinet

Martin Draušnik, violina

Mihovil Karuza, violončelo

Ivan Novinc, violina

Vittoria Palumbo, oboa

Tvrtko Sarić, gitara

Orest Shourgot, violina

Lana Bradić, klavir

Martina Filjak, klavir

Nikola Grabar, klavir

Mario Šoša, klavir

Ante Knešaurek, orgulje

Pavao Mašić, orgulje

Darija Auguštan, sopran

Monika Cerovčec, sopran

Domagoj Dorotić, tenor

Dora Dučakijević, mezzosopran

Bernhard Hansky, bariton

Marija Kuhar Šoša, sopran

Martina Menegoni, mezzosopran
Matija Meić, bariton
Evelin Novak, sopran
Nikolina Virgej Pintar, mezzosopran
Matej Predojević Petrić, tenor
Nina Tarandek, mezzosopran

Komorni zbor Antiphonus
Ženski vokalni sastav Stridonne

U likovnom dijelu programa gostovali su priznati akademski likovni umjetnici:

Grupa CONTRA
Jura Bedić
Vladimir Blažanović
Jagor Bućan
Nikola Džaja
Priska Kulčar
Vatroslav Kuliš
Tihomir Lončar
Vladimir Meglič
Željko Mucko
Goran Petrač
Davorin Radić
Niko Ribič
Mihael Štebih
Petar Ujević
Matko Vekić

Izložbama fotografija predstavio se:

Miro Martinić

U zabavnom dijelu programa uživali smo uz glazbu omiljenih domaćih izvođača:

Dixilend band Čakovec
Hot Club Zagreb
Boris Rogoznica
The Groovebox
The Kazetofon
Tamburaški sastav Cure iz centra (CICE)
gosti Miroslav Navračić, harmonika, Ivan
Gazibara, kontrabas
Miro Švenda Žiga
Tamburaški sastav Trenk
Kostadinka Velkovska

U dramskom dijelu programa nastupili su:

Stojan Matavulj
Karlo Mrkša

Organizatori 12. umjetničke kolonije Štrigova 2022.

Općina Štrigova i Turistička zajednica Općine
Štrigova

Povjerenstvo za organizaciju

Stanislav Rebernik, Josip Mikec, Žorž Draušnik,
Kristijan Valkaj

Nakladnik

Turistička zajednica Općine Štrigova

Za nakladnika

Stanislav Rebernik

Koncepcija kolonije i urednik knjižice

Žorž Draušnik

Lektura i korektura

Dunja Horvat Weitner

Oblikovanje

Studio grafičkih ideja, Zagreb

Fotografija

Miro Martinić (str. 5, 7, 9, 11-29, 35-42, 44, 46, 48,
72, 74, 76), Matthias Baus (str. 70), Janja Franko
(str. 31, 33), Damir Klaić-Ključ (str. 66), Amel
Kobić (str. 64), Privatna arhiva Petra Ujevića
(str. 51-54, 56), Dražen Šokčević (str. 68), Zlatko
Vrzan (str. 60), Damir Žižić (str. 58)

Suradnici na organizaciji izložbi

Erika Nađ Jerković, Muzej Međimurja
Jurica Cesar, Državni arhiv za Međimurje

Tisak

Printex d.o.o., Čakovec

Naklada

300 primjeraka

Na prednjoj korici

Petar Ujević, *Sveti Franjo govori pticama*, 2005.,
bronca, 33,5 x 16,5 x 24 cm

Na stražnjoj korici

Miro Martinić, Fotoportret Petra Ujevića, 2011.

